

Shin`ichi Hoshi

Viața blagoslovită

Tânărul acesta de aproape treizeci de ani stătea culcat în pat într-o camera de apartament. Când și când, deschidea ochii, privea năuc către tavanul murdar și îi închidea la loc fara vlagă. S-ar putea zice că încerca să se sinucidă.

Mai precis, nu era vorba de sinucidere. De vreo două, trei zile se chinuia cu febră mare. Acum, febra îi mai scăzuse, însă era stors de vlagă. Lipsit de poftă de mancare, nu mâncase nimic toată vremea. Din cauza asta, nu mai avea nici putere să iasă din casă ca să mănânce.

-N-am nici un chef... Poate să fie ce-o fi... bolborosi el.

Dacă în continuare nu mănâncă nimic, puterile îi vor slăbi și mai tare și o să îi fie tot mai rău. E drept că ar putea face un efort de voință să arunce cu ceva pe fereastră și să cheme pe cineva în ajutor. Însă el își pierduse pofta de viață. Nu e nimic de capul ei. Mai bine moare așa...

Tânărul acesta n-avea pe nimeni apropiat. Necăsătorit, fără frați sau surori, părinții îi muriseră acum vreo cinci ani unul după celălalt. La vremea aceea nu era cine stie ce strâmtorat. Moștenise o avere considerabilă, pe care o putea folosi cum dorea, fără să-i atragă nimeni atenția la una și la alta.

Suma respectivă era mai mult decât suficientă pentru a putea trăi rezonabil pentru o vreme. Însă el era tânăr și nu era tipul de om să ducă o viață sigură și banală.

Să pună la cale ceva afacere cu care să își sporească averea și să se distreze copios. Așa credea că trebuie să fie viața. Înființă deci o companie în domeniul petrecerii timpului liber și înaintă cu proiectul.

Însă, pentru a avea succes în asemenea treburi, e nevoie de multă experiență în relații sociale. Tânărul n-avea așa ceva, și n-avea nici talent la administrare. Tot ar fi fost ceva dacă ar fi avut niște colaboratori de valoare, însa cei ce i se adunaseră în jur erau numai ticaloși ahtiați după bani.

-- ...E un proiect minunat. Se vede că sunteți un tânăr afacerist cu o minte ascuțită.... Se încrezu în ei și se desfrână în petreceri. Într-o zi, luă seama că averea ce fusese atât de însemnată se dusesse aproape toată pe copcă. Opri proiectul de afacere în grabă și făcu ordine în fonduri. Nu îi mai rămăseseră decât foarte puțini bani. Cu aceștia, cumpără dreptul de administrare pentru o cafenea foarte mică și ajunse în situația mizerabilă de a avea cu chiu, cu vai ce mânca din profit, ținând-o de unul singur.

Și, ca să pună capac peste toate, boala asta. Nici o speranță în perspectivă, nu poate decât să continue să țină dărăpănătura de cafenea. Cât despre a se angaja undeva, nu poate să își scrie nici măcar curriculum vitae. Nimeni nu l-ar angaja cu un curriculum în care să scrie “am înființat o companie și am dus-o de râpă”.

Tânărul șopti cu slăbiciune:

-- A fost interesantă doar scurta perioadă în care am dus-o într-o petrecere. Dar s-o duc de acum încolo doar cu amintirea ei... Își pierduse deja dorințele legate de lumea asta.

Și-atunci, își dădu seama ca era cineva lângă el. Deschise ochii. Un bătrân în haine demodate se afla la căpătâiul său.

Nu-și amintea să-i mai fi văzut fața vreodată . Însă e sigur că are o treaba cu el dacă a venit âncoace. Tânărul întrebă:

--Cine... sunteți?

--Asta n-are nici o importanță acum. Avea o voce joasă, răgușită.

--Ce doriți... aici?

--M-am gândit că sigur trebuie sa fie ceva de genul ăsta si-am venit.

Auzind aceasta, tânărul incerca să-si imagineze în fel si chip. Zise:

--Aha, Moartea, va să zică. A venit deci să mă-ntâmpine.

--Nici gând. Am venit să v-ajut. Fiți bărbat. În ritmul ăsta, o să muriți, să știți.

--Chiar dacă rămân în viață, n-are ce să se-ntâmpine nimic bun.

--Corpul vă e slăbit, așa nu e de mirare că vă gândiți astfel. Aș chema rapid un doctor, însă doctorii de pe aici toți se reped să facă injecții în neștire. În cazul dumneavoastră, nu-i exclus ca dimpotrivă să vă facă rău. Trebuie să vă recăpătați voința Există însă niște medicamente chinezești adecvate, cu un efect nemaipomenit. Așteptați-mă aici, le procur și mă-ntorc.

--Nici vorbă să pot ieși din casă-n starea asta.

Bătrânul dispăru. Se-ntoarse după o vreme si zise:

--Poftiti si luați acestea.

Tânărul nu își dădea seama care-ar fi compoziția, dar dădu pe gât lichidul calduț din pahar precum i se spusese.

--Posibil să mă-nșel, dar parcă mi s-a limpezit mintea. Fii atent, mi-a venit și pofta de mâncare!

--Bineînțeles. Am avut grijă și v-am făcut comanda la un restaurant din apropiere. Trebuie să vină cu mâncarea din clipă-n clipă.

Măncarea comandată veni, iar tânărul mănca tot. Nu mai mâncase de multă vreme. Bătrânul zise:

--Acum, trebuie să dormiți. V-am preparat niște medicamente, încălziți-le și beti-le când vă treziți. Cu siguranță că veți avea și mai multă poftă de mâncare. Mâncați din abundență. Dacă vă hrăniți bine, vă veți umple de energie, și fizic și spiritual. În două zile, vă veți putea redeschide localul.

--Mulțumesc pentru tot... Tânărul îi mulțumi bătrânului, care plecă apoi fără a face caz.

Precum spusese bătrânul, tânărul se simți tot mai bine, și în curând se putu întoarce la localul său. Din cauză că fusese închis pentru câteva zile, se pusese ceva praf. Tânărul făcu curățenie și șterse geamurile.

--Și totuși, cine să fi fost bătrânul acela? Am crezut la început că e Moartea, dar s-a purtat din cale-afară de bine și datorită lui m-am însănătoșit. Nu-i nici client al cafenelei. Nu îmi pot aminti în nici un fel unde l-am cunoscut. Parc-ar fi fost o fantomă, însă îmi amintesc limpede că mi-a dat medicamente.

Redeschise localul, iar clienții porniră să vină. Însă, localul fiind mic, nu putea fi vorba de cine știe ce profit. Va trebui oare deci să repete la nesfârșit rutina de azi? Tânărul nu era mulțumit în mod special de faptul că își recăpătase puterea de muncă.

După câteva zile, bătrânul veni într-un moment în care nu erau clienți înăuntru. Tânărul îl întâmpină:

--Dumneavoastră? Mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine. Nu știam unde locuiți ca să merg să vă adresez mulțumiri. Poftiți o cafea măcar, vă rog..

--Nu vă deranjați, vă rog, nu beau așa ceva. Ce contează e ca acum sunteți sănătos.

--Datorită dumneavoastră...

Bătrânul aruncă o privire în interiorul localului:

--Știți ceva, impresia localului e cam slabă... Ca și amplasare, nu e rău deloc. Renovați-vă interiorul, faceți-l luxos. În felul acesta, clienții vă vor spori, chiar dacă măriți un pic prețurile. În cazul localurilor de acest gen, atmosfera trebuie privită ca fiind punctul forte.

--Mda, știu foarte bine. Însă, e nevoie de fonduri pentru asta, iar eu n-am de unde.

--Vă puteţi împrumuta ipotecând dreptul de folosire al localului. Privitor la aceasta, v-aş putea ajuta cu felurite sfaturi, îmi veţi acorda oare încredere?

--Bineînţeles. Dumneavoastră m-aţi ajutat să ies dintr-o situaţie în care altfel acum aş fi fost mort. Voi face cum spuneţi.

--Să vă învăţ, deci. Fiţi atent. Funcţie de locul de unde împrumutaţi, e posibil să vă ia dobânzi de camătă. Cu toate acestea, biroul de împrumuturi din clădirea aflată în apropiere drept înaintea e întrucâtva mai cumsecade.

--Au firmă afară, nu-i aşa? Împrumut de-acolo, şi renovez...

--Nu-i nevoie să vă grăbiţi. Cu banii respectivi, cumpăraţi acţiuni. Notaţi, vă rog...

Să cumpere acţiuni de la cutare şi cutare întreprindere, pe care să le revândă după atâtea zile. Să cumpere iar altele, pe care să le vândă când au ajuns la cutare preţ, iar apoi din nou, tot aşa.

--Cu siguranţă că veţi obţine un câştig substanţial. Restituiţi mai întâi împrumutul şi renovaţi interiorul cu ce vă rămâne. Vă va rămâne şi ceva fond de rulaj. Aceasta bineînţeles, în cazul în care vreţi să faceţi o treabă.

--Voi încerca. Doar am fost cât pe-acum să-mi pierd viaţa asta. Pe lângă asta, n-am nici un chef să trăiesc în felul de-acum.

--Atunci, n-aveţi decât să trageţi cât puteţi de tare.

Bătrânul plecă. Tânărul îşi dădu seama că iarăşi uitase să-l întrebe cine e şi îi păru rău. Şi totuşi, o să meargă oare propunerea de adineauri? Avea un pic de îndoieli, însă îi venise chef să încerce.

Reuşi să obţină împrumutul şi făcând precum fusese instruit, toate acţiunile crescuseră, astfel că localul ajunsese parcă altul. Preţurile şi profiturile crescuseră mult peste ce fusese înainte; totul mergea ca uns.

Se gândi el să angajeze o vânzătoare, însă totuşi nu-şi putea permite să plătească salariul. Se hotărâ să continue de unul singur pentru o vreme. Era destul de ocupat, astfel că aproape uită de bătrân.

Trecu vreo jumătate de an; tânărul avea probleme. De curând, un bărbat tânăr, probabil membru de jos în vreo grupare mafiotă, pornise să îl necăjească. Se gândi să declare la poliţie, însă nu părea să aibă vreo şansă de a-l opri aşa, metoda mafiotului fiind foarte dibace. O neatenţie şi s-ar putea pomeni el muştruluit de mafiot.

Şi tocmai în timp ce se necăjea astfel, primi o propunere de a-şi vinde localul. Aşa deci, asta înseamnă că nu o să înceteze a-l săcăi până nu acceptă să vândă. Vor să-l şantajeze.

Şi-atunci apăru iarăşi bătrânul.

--Păreți necăjit de ceva.

--Oh, de când nu ne-am mai văzut...Localul a ajuns ce este datorită dumneavoastră, însă a apărut o anumită problemă...

Tânărul relatează situația. Bătrânul încuviință:

--Hm, ce pacoste. Deci, voi aranja eu problema pentru dumneavoastră...

--Apreciez intenția dumneavoastră, însă nu o să fie prea simplu. Problema e că adversarii sunt tare pricepuți. Chiar și în cazul în care aș face o cerere la poliție, nu vor face nimic într-un asemenea caz pe muchia ilegalului.

--Lăsați pe mine. O să mă duc la cel care v-a făcut oferta de a cumpăra localul chiar în noaptea asta și o să îi cer să renunțe.

--Aveți dumneavoastră asemenea putere. Cine sunteți ...

--Liniștiți-vă, vedeți mai întâi rezultatul...

Și, în mod surprinzător, exact așa se întâmplă. Cererea de vânzare se evaporă undeva, iar bărbatul care-l sâcâise încetă să mai vină. Tânărul recunoscă din nou puterea bătrânului. Ce om nemaipomenit! Și cumsecade. Și cu toate astea, nici măcar numele nu i-l știe.

Localul își recăpătă liniștea și vadul. Tânărul se mută într-o locuință ceva mai bună. Putu stabili și o zi de pauză și chiar își putu permite să se și distreze cel puțin în ziua respectivă. Ce-ar fi să se însoare? De unul singur sunt tot felul de inconveniente. Poate să nu fie o frumusețe, dacă e o persoană sociabilă, l-ar putea ajuta și în treaba cu localul. Si...

Visul căpăta proporții. Dacă e să se-nsoare, s-ar cuveni să se mute într-o clădire mai cumsecade. De s-ar putea, ar vrea să mărească și localul. E nevoie de bani pentru asta.

Tânărul își aminti cum câștigase cu acțiunile. I-a mers tare bine atunci. Ce-ar fi să încerce încă o dată? Puse ipotecă pe local și cumpără acțiuni de la aceleași întreprinderi ca pe vremuri...

Până aici totul a fost bine, însă continuarea fu mizerabilă. Acțiunile scădeau de parcă ar fi așteptat numai să fie cumpărate; le vându în grabă și cumpără altele, dar și acestea scăzură. Ipotecând aceste acțiuni împrumuta alți bani...

Intrase într-o mlaștină. Dobânzile se înmulțeau, pagubele se-ndesau unele peste altele, în felul acesta în curând își pierdea localul, dar chiar și așa îi rămâneau datorii. Cum își va mai ține zilele în felul ăsta? Era o nenorocire.

Pierzându-și pofta de muncă, stătea blegit în apartamentul său, când veni bătrânul. Tânărul spuse:

--Mi-e și rușine să vă stau în față. După tot ce ați făcut pentru mine, acum am ajuns la sapă de lemn.

--Dumneata ești de felul tău un târâie-brâu. Nu-ți sunt mulți pe potrivă.

--Îmi pare rău, din adâncul sufletului. De-acum încolo mă fac serios. Știu că n-aveți nici o obligație față de mine, dar vă rog să mă mai ajutați o dată, dacă se poate.

--Însă în felul acesta, la ce-mi folosește să te ajut?...

--Dar, vă rog, foarte, foarte mult, vă implor. În ritmul ăsta, o să mor fără un acoperiș sub cap, urmărit de creditori.

--Mare pacoste ești. Iar datoriile de acum sunt foarte mari. Nu mai merge cu metode obișnuite. De câți bani ai putea face rost imediat?

Tânărul făcu făcu un calcul adunând vânzările localului și banii lichizi și spuse totalul:

--Cam atât.

--Ar mai fi nevoie de un pic... Vinde tot ce poți din casă.

--Am înțeles. Și apoi, ce să...

--Urcă-te în avion spre Asia de sud-est. O să joci la ruletă în cazino. Pleci imediat ce te-ai pregătit.

--Cum să fac ca să câștig? N-am încredere că pot.

--Ne întâlnim acolo. O să te învăț acolo ce să faci. Ai înțeles? Dacă ai chef de treabă, începe imediat.

--Am înțeles.

N-are de-ales. Nu-i nimic altceva de făcut. Tot ce i-a zis bătrânul până acum a mers perfect. De unde nu ai mersese nimic. În situația asta, trebuie să riște. La o adică, poate să facă orice, să și ucidă, fie ce-o fi.

Ajungând în țara de destinație și intrând în hotel, apăru bătrânul. Tânărul îl întreabă uimit:

--Cum ați ajuns aici?...

--Nu contează, trebuie să pornim la treabă. La cazinou!

Așezându-se pe scaunul de lângă masa cu ruleta, tânărul habar n-avea ce e de făcut. Însă îi șopti bătrânul de lângă el:

--Pune pe roșu. Așa...

Nimeri.

--...Pariază pe 5... Apoi:

--... Pune un pic de bani pe 8 ca să mai și pierzi din când în când...

--... Pe zero...

--... Fă o pauză...

Îl învăță pas cu pas. Sumele creșteau văzând cu ochii.

În vreo trei zile de ședere, tânărul câștigă la ruletă în continuu. Întorcându-se la hotel, bătrânul îi spuse:

--Vezi că au început să se ferească de tine. Ar cam fi vremea să renunțăm. Cât ai câștigat?

Făcând calculele, era o sumă serioasă.

--Nici prin vis nu mi-ar fi trecut, așa câștig...

--Asta e din cauză că am fost eu cu tine. Nu uita asta. De unul singur, vei pierde o grămadă. La fel ca și cu acțiunile cândva.

--Nu voi uita. De acum încolo niciodată nu mă voi mai gândi să umblu după câștig de unul singur.

--Cu cât ai, vei putea probabil să înapoiezi împrumuturile.

--Da, și îmi mai și rămâne ceva. Aș dori să vă rog să acceptați și dumneavoastră ceva, în semn de mulțumire...

--Nu, nu trebuie să-ți faci griji. Eu n-am nici o nevoie de bani. În orice caz, e foarte bine că ai scăpat de belea. Eu nu beau, dar dacă vrei putem să dăm noroc.

Tânărul ordonă băutură și o dădu pe gât. Într-o vreme ajunsese să se îndoiască și de ziua de mâine, dar acum toate necazurile dispăruseră. Parcă ar fi în vis. Băutura era mai gustoasă ca oricând. Parcă renăscuse. Tânărul întrebă:

--De mult mă-ntreb, dumneavoastră nu păreți a fi un om din lumea asta. Lucrurile pe care le faceți nu se pot numi decât minuni.

--Îmi închipui...

--Sunteți Zeul Fericirii?

--Dac-ar fi așa, aș avea și eu o față mai zâmbitoare.

Iar expresia bătrânului nu era așa.

--În acest caz, sunteți membru al vreunei patrule temporale sau așa ceva, deși sunteți îmbrăcat astfel încât să nu bateți la ochi.

--E prima oară când aud așa ceva, ce-nseamnă asta?

--E vorba de niște oameni îmbrăcați ca niște agenți speciali, care vin din viitor pentru a împiedica schimbarea trecutului. De exemplu, dacă Einstein ar fi murit de tânăr, dezvoltarea științei ar fi fost cu mult întârziată...

--Stai puțin, doar nu crezi că aș trăi cu o asemenea misiune importantă?!

--Aveți dreptate. Nu-mi închipui că eu voi ajunge vreodată în viitor să fac fapte mari. În acest caz, sunteți extraterestru? Mă ajutați pe mine în scopul strategic de a lua Pământul în stăpânire...

--Dacă ar fi așa, aș alege un om ceva mai serios, să știi. Or tu ai un caracter de nimic, ești banal și te lași imediat pe tânjală. Trebuie neapărat să te vindec de asta. Iar pe mine nu m-ajută nimenea. În felul ăsta, nu am nici o idee când voi putea să mă ridic la Ceruri.

Abia auzind cuvântul "Ceruri" înțelese tânărul:

--Asta era deci. În cazul acesta, sunteți din tagma spiritelor?

--Păi, într-un cuvânt, cam așa e.

--În acest caz, înseamnă și pe omul care voia să-mi cumpere apartamentul cu de-a sila l-ați convins să renunțe apărându-i în întuneric la miezul nopții...

--Mda, cam așa ceva...

--Și totuși, de ce m-ați ajutat pe mine până-ntr-atât...

--Gândește-te la tatăl dumitale...

--A, așa deci? Mă umple de rușine să mă pun lângă taică-meu. Taică-meu a câștigat o grămadă de bani, deși se pare că era considerat un ticălos. Se pare deci că uneori i-a ajutat pe alții. Precum pe dumneavoastră, care mi-ați apărut. Mulțumesc, din suflet.

Bătrânul zâmbi amar către tânărul ce-și plecase capul și zise:

--Nu trebuie să-mi mulțumești. Mai bine, ce-ar fi să-ți vinzi localul și să încerci să înveți o meserie serioasă? Chiar și cu un câștig mai mic, e mai bine să poți trăi în siguranță. Ai nevoie de-nsurătoare. Și de copii...

--Toate atenționările dumneavoastră îmi vor rămâne impregnate în creier. Mă voi trudi să fac precum m-ați sfătuit. Nu vă voi mai necăji de acum încolo, jur pe numele tatălui meu.

--Așa să faci.

Fantoma bătrânului dispăru undeva. Tânărul nu o mai auzi cum bolborosea cu cinism:

"Tânărul ăsta îmi dă numai bătaie de cap. E exact opus lui taică-său, dar tot o canalie din cale-afară. Când eram în viață, îmi făceam treaba cumsecade: ...magazinul moștenit de la bunicul meu, aflat la a treia generație. Căpătasem credibilitate, magazinul era plin de mărfuri și totul mergea ca pe roate. Totul era bine, dar am greșit când l-am angajat pe taică-său ca vânzător și m-am încrezut în el. Ticălosul, se prefăcea că ar fi un om

serios, dar pe la spate a contrafăcut niște documente cu măiestrie și mi-a luat tot ce aveam.

Bineînțeles, m-am luptat la tribunal. Însă făcusem prostia de a-i încredința ștampilele de administrație. Voi fi fost eu un om prea cumsecade, însă oricine-ar fi fost ar fi pățit la fel. Pentru că desigur ticălosul a lucrat mână-n mână cu un avocat răufăcător și și-au făcut complotul astfel încât să nu poată fi răsturnați în nici un fel. Se pare că încă mulți alții au fost înșelați grosolan de canalie.

Pierzând absolut totul, m-am spânzurat. Murind, am început să gândesc astfel: nu o să mă las cu una, cu două. Îi arăt eu ce-nseamnă "după faptă, și răsplata". N-ar avea nici un haz să-l omor cu blesteme. O să-i bântui pe nepoții săi și o să le fac viața de mizerie.

Și-așa am ajuns un spirit pierdut, dar n-aș fi crezut că fii-su e un asemenea prăpădit. Planul era ca el să administreze dibaci averea moștenită de la taică-său și să-și facă o familie plină de fericire și bunăstare. Iar eu să-i prăvălesc nepoții în fundul nefericirii. Un deznodământ dramatic. Și-n mijlocul priverii, eu să mă-ndrept spre Ceruri. Planurile mi-au fost strașnic tulburate. Însă, în orice caz e nevoie ca el să aibă copii..."

În avionul de întoarcere, tânărul cunoscuse o femeie. Ea zicea că a făcut o călătorie prin străinătate pentru a-și uita trecutul nefericit, iar acum se întorcea acasă. Discutară și se-nțeleseră bine.

--Aș dori să va mai reîntâlnesc.

--Și eu.

Iubirea înflori, iar cei doi începură să se întâlnească deseori. Tânărul spunea:

--Când voi avea ocazia, mă gândesc să renunț la afaceri instabile de tipul cafenelei și să mă apuc de o meserie serioasă.

--Așa să faci. Tatăl meu are un post de rang scăzut, dar e angajat la o mare companie. Chiar, zicea că are nevoie de cineva la serviciul de desfaceri. E posibil ca la început să fie dur, însă te vei obișnui repede, iar dacă te ții de treabă serios, cu siguranță că odată și odată vei ajunge într-un post lejer.

--Dacă tu dorești așa, așa vei face. Dacă vând localul, pot să cumpăr o casă mai mică. Aș vrea să traiesc în siguranță.

--Ce om cumsecade ești!

Astfel, cei doi se căsătoriră, iar tânărul ajunsese angajat la o companie. Trecură câțiva ani.

Soțul, dând să pornească la serviciu. Mama, cu un băiețel de vreo 2 ani în brațe, zice:

--Uite, pleacă tăticu'. Să-l conducem cu bucurie!

--Tare drăguț mai e! Nemaipomenit, abia acum simt și eu că trăiesc, ajuns tată de familie. Și-mi spun că trebuie să muncesc cât pot.

--Spui asta din inimă? Nu cumva spui așa fiindcă te jenezi de mine...

--Nu mă crezi? Crezi că tot nu-l îndrăgesc de-ajuns?

--Nu e vorba de asta. Doar știi, copilul nostru, e drept că la recomandarea ta călduroasă, e conceput prin înșămânțare artificială.

--Să nu mai vorbești de asta niciodată. E copilul tău, iar tu ești nevasta mea. E exact cum ar fi copilul meu...

Voiam un copil, dar doctorul consultându-mă mi-a spus că am o constituție care nu îmi permite să fac copii. Așa că n-am nici o nemulțumire. Pe lângă asta, va avea sigur un caracter mai cumsecade decât al meu. Copilul acesta o să crească fără nu știu câte eșecuri rușinoase și o să aibă o viața ca lumea. E chiar mai bine așa.

--Bine, bine. Ai grijă să nu faci vreun accident. Pentru mine, și pentru copil.

--Da. Nu-ți face așa multe griji. Eu am un fel de zeu păzitor.

E un fapt, spiritul bătrânului îl supraveghează de undeva, plin de așteptări. Care însă, când se vor împlini oare?...

Traducere din limba japoneză de Victor Ieremia